

Nemá smysl mít jiné cíle, než ty nejvyšší, říká otec fakulty designu

Sídlí v moderní průmyslové hale a ve svém názvu nese jméno světově známého designéra. Řeč je o Sutnarce – Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara, kterou vymyslel a vybuodoval akademický malíř, Josef Mištera, který je nyní děkanem fakulty. „Chceme se zařadit mezi nejlepší umělecké školy světa,“ říká děkan bez zaváhání v hlase a druhým dechem dodává, že Sutnarka je vlastně součástí jeho nejužší rodiny.

Sutnarka vznikla 1. září 2013 transformací Ústavu umění a designu, čímž se završilo předchozí desetileté budování školy. Co vidíte, když se ohlédnete za uplynulou pětiletkou?

Tvrdou práci, která nese ovoce v podobě špičkově vybavených pracovišť, úspěchů na poli studijním, ale i v oblasti péče o kulturní bohatství a jeho rozvoj. Naše fakulta je jedním slovem jedinečná. V Evropě není mnoho fakult, které mají srovnatelné umělecké sbírky a které se tak účinně angažují v péči o duchovní odkaz významného světového tvůrce. Fakult, které mají originální dispozici budovy, vycházející ze specifického konceptu výuky. Jedinečný je i název fakulty, který se ve světě neopakuje, je dokonalým brandem, současně v odborném světě značkou nejvyšší kvality, ale i sumářem našich sdílených hodnot a mise na poli designu a umění.

Zaměřme se více na originální budovu fakulty. Kde se vzal tenhle nápad?

Moje prvotní myšlenka byla, že by nová budova měla vypadat jako socha, aby bylo na první pohled patrné, co je uvnitř. Pak jsem se ale byl podívat na jednu továrnu tady v kraji. Byla to taková úplně

Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara.

obyčejná krabice položená na poli. Její vnitřek byl kouzelný, strop plný různých potrubí, vzduchotechniky a kabelů, jako když Centre Pompidou obrátíte naruby. Univerzální hangár na výrobu čehokoliv, a to mě nadchlo. Ryze funkční, univerzální a variabilní budova. Přesně to jsem hledal.

Viděl jste někde něco podobného?

Podobné open space jsem viděl v Holandsku i v USA, ale nebyly tak řešeny celé fakulty. Chtěl jsem budovu, která je jedním velkým pracovištěm. Proto jsem zde vytvořil koncept antické akademie, jednoho velkého studia, kde všichni tvoří spolu, navzájem se inspirují a spolupracují. Co nemusí být zavřené, protože to je třeba hlučné a prašné, je „open“. Kde musí být příčky, jsou posuvné nebo skleněné. Můj záměr rozvedl a vyprojektoval architekt Jan Štípek se svým synem Janem. Nikde jinde nenaleznete takovou budovu umělecké fakulty pro 21. století. Fakulta ale není jedinečná jen tím, jak vypadá.

V jakém smyslu?

Jedinečný je „obsah“ té úžasné budovy. Absolutně unikátní jsou například velká multimediální představení

v budově fakulty, na kterých se vedle našich studentů podílí Plzeňská filharmonie, artisté pod vedením Petra Formana, Ústav pro studium totalitních režimů apod. Je tomu už patnáct let, co fakulta každoročně pořádá největší mezinárodní uměleckou letní školu v České republice ArtCamp. Nevím o jiné umělecké škole, která by spravovala tak rozsáhlou uměleckou sbírku, a to už vůbec nehovořím o zásluze fakulty při „návratu“ Ladislava Sutnara do jeho vlasti, o popularizaci jeho práce i návratu jeho ostatků do čestného hrobu v Plzni, kde se narodil. Naše fakulta uděluje každoročně Cenu Ladislava Sutnara nejvýznamnějším světovým paměťovým institucím a uměleckým školám i významným pedagogům a umělcům. Nalézá se tu největší sutnarovský archiv v Evropě, který bude sloužit badatelům v oblasti umění i studentům při dalším studiu jeho života a díla.

Jak si fakulta stojí v porovnání s ostatními uměleckými školami?

Práce našich studentů je často oceňována na těch nejvýznamnějších evropských a světových soutěžích. Opakovaně jsme získali ocenění na světových soutěžích v San Franciscu za design oděvů a bot. První místo na prestižním světovém fóru v Düsseldorfu a následně vítězství mezi světovou elitou v Miláně za design bot. Získali jsme první cenu na Bienále knih v Zagrebu. Na úrovni „mistrovství světa“ je také cena Red Dot za knihu „Ladislav Sutnar Shapes“, jsou zde významné úspěchy animovaného filmu. Je to opravdu už těžko spočitatelné množství cen prakticky ve všech našich oborech.

Jak se to projevuje v zahraničních vztazích Sutnarky?

Na zahraničních stážích máme rekordní počet studentů v porovnání s ostatními českými uměleckými fakultami. I na ZČU jsme s patnácti procenty studentů v zahraničí na čele. Zahraniční vztahy již řadu let podporuje mezinárodní letní škola ArtCamp, Galerie Ladislava Sutnara a také Cena Ladislava Sutnara, která úspěšně funguje od roku 2011, kdy jsme ji založili s Radoslavem Sutnarem, mým bratrem.

Radoslav Sutnar je syn Ladislava Sutnara – vaším bratrem přece být nemůže.

Je to můj bratr adoptivní. On adoptoval za bratra mne a já adoptoval za bratra jeho, takže od svých 57 let už nejsem bratruprostý jedináček. Ale vážně – díky našemu opravdovému přátelství jsme spolu dokázali realizovat projekt „Návrat Ladislava Sutnara“, což obnáší řadu skvělých výstav, vydání několika knih, založení Nadace Sutnar / Nadace Radoslava a Elaine Sutnarových, přesun sutnarovského archivu z Archives of American Art z Washingtonu na Sutnarku, dar obrazů za několik desítek milionů, v budoucnu stálou expozici Ladislava Sutnara v nové budově Západočeské galerie v Plzni a řadu dalších věcí.

A vaše vize pro Sutnarku do budoucni?

Renomovaná evropská fakulta, kde se vyučuje v anglickém jazyce pro dvacet procent tuzemských a osmdesát procent zahraničních studentů z celého světa.

Je to reálné?

Určitě ano, protože všichni se mé vizi smejí, nebo se aspoň usmívají. Stejně, jako se smáli, když jsem před lety říkal, že tu vybuduji fakultu, že postavíme moderní budovu, že tu založím největší českou letní školu umění, že v Plzni bude největší sbírka a archiv Ladislava Sutnara. Podle shovívavých úsměvů, které důvěrně znám, vím, že se to podaří. Nejde o to, zda se toho dožiju. Jsem jako sadař, který sází jabloně, ze kterých budou sklízet ovoce až další generace. A to je krásné. Co víc může člověk od života chtít? ●

doc. akad. mal. Josef Mištera

**13. prosince 1955 v Mostě*

Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze absolvoval v roce 1983. Ilustroval řadu titulů české a světové beletrie, jako výtvarník vytvořil devět animovaných filmů. Věnuje se také volné kresbě a grafice. Po revoluci v roce 1990 nastoupil na svoji alma mater v roli pedagoga a v roce 1994 se zde habilitoval. V roce 1995 odešel z Prahy a z VŠUP do Plzně za svoji životní láskou Petrou, se kterou se oženil a má s ní, jak sám říká „čtyři děti a fakultu“.